

APÈNDIX

AL·LOCUCIÓ DE GERMA COLON, PRESIDENT DE L'AILLC

Senyores i senyors:

Al començament d'aquest cinquè Colloqui, voldria, en nom de l'Associació Internacional de Llengua i Literatura Catalanes i en el meu propi, adreçar-vos una salutació de benvinguda i d'encoratjament. Desgraciadament no m'ha estat permès de venir a Andorra i em veig obligat a parlar-vos des de lluny, tot i que cordialment em trobo ben prop.

Un aplec com el nostre no es duu a cap sense el concurs de les millors voluntats. Deixeu-me esmentar les autoritats acadèmiques de la Universitat de Barcelona i de la Universitat Autònoma de la mateixa ciutat, que han assumit el patronatge científic del Colloqui; les autoritats de les Valls d'Andorra, que ens acullen generosament en aquesta terra catalana; el Comitè organitzador, que ha treballat amb entusiasme perquè tots us sentiu com a casa vostra. Finalment vull expressar la meva gratitud als col·legues de Catalunya i d'arreu, que s'han encarregat de presentar les conferències i ponències, participar en la taula rodona i informar-nos sobre els estudis catalans al món. A cadascú, moltes gràcies.

Els temes del Colloqui reflecteixen les preocupacions actuals. D'una banda, en el vessant literari, hom considerarà la literatura popular i les relacions entre les lletres i la societat fins al se-

gle XVIII. Aquest límit cronològic és degut al fet que, tres anys abans, a Basilea foren estudiats els segles XIX i XX. En l'aspecte lingüístic, ultra els parlars de les comarques pirinenques, s'ha tingut en compte l'interès envers la sociolingüística, i les qüestions a tractar mostren bé l'extraordinària varietat dels fets catalans. N'assenyalaré només els contactes amb els veïns, en especial amb Aragó, però també amb els del Nord i amb les contrades italianes. Jo auguro un bell i gran èxit.

Els quatre gruixuts volums de les ACTES dels precedents col·loquis, amb algunes aportacions realment notables, són una demostració de la vitalitat que mou la nostra disciplina. Avui com ahir, gràcies a l'esforç comú, continuarem donant un testimoni digne de la nostra activitat científica.

Quan, a l'abril de 1968, vam encetar modestament a Estrasburg aquestes reunions, no gosàvem fer-nos massa il·lusions sobre el dia que podríem celebrar-les en terra catalana. Ara el Col·loqui s'aplega a Andorra i es clourà a Barcelona, cap i casal de Catalunya. És un moment especialment emotiu per a tots, i no em cal repetir-vos la recança que sento de no trobar-me entre vosaltres. Això no obsta perquè us expressi els més fervents desigs per unes jornades reeixides recurrent a les velles paraules llatines d'auspici: *«Quod bonum felix faustum fortunatumque sit!»*

DOCUMENT SOBRE ENSENYAMENT I NORMALITZACIÓ

Els qui signen, membres de l'Associació Internacional de Llengua i Literatura Catalanes (AILLC) o participants al Vè Col·loqui Internacional de Llengua i Literatura Catalanes a Andorra, procedents de diversos països d'Europa i Amèrica i especialistes en l'estudi del català i la seva cultura, manifesten:

1. Que es congratulen que la promulgació dels Reials Decrets que introdueixen l'estudi de la llengua catalana dins els sistemes d'ensenyament dels diferents Països Catalans obri unes possibilitats reals de normalització de la llengua i la cultura catalanes després

d'un llarg període d'opressió que la mantenia reduïda a l'ús col·loquial.

2. Que temen que els termes en què ha estat redactat el Reial Decret del País Valencià — que parla en tot moment de «llengua valenciana» — i el títol del de les Illes Balears — que fa referència a les «modalitats insulars de la llengua catalana» — puguin introduir elements de confusió que obstaculitzin el procés mateix de normalització.

3. Que com a especialistes en la matèria, prescindint de tota consideració política, se senten obligats a declarar:

a) Que la llengua catalana, tal com és reconegut per les Acadèmies i les personalitats científiques d'arreu el món, comprèn dins l'Estat espanyol l'àmbit territorial de les Illes Balears, el País Valencià i el Principat de Catalunya, a més d'una franja lingüística del territori aragonès.

b) Que perquè sigui possible la normalització de la llengua d'aquests territoris cal ensenyar una modalitat de llengua vàlida per a tots ells i apta per a les manifestacions culturals i administratives a tots els nivells.

c) Que aquest tipus d'ensenyament, fet amb mètodes i tècniques pedagògics adequats, no suposa cap amenaça per a les diferents varietats locals i sociolectals, sinó que precisament pot contribuir a potenciar-les.

d) Que cal que totes les àrees lingüístiques tinguin un protagonisme actiu en el procés de normalització (tal com l'han tingut en els altres moments crucials de la història lingüística catalana) i participin directament en la planificació lingüística i en l'elaboració de les directrius pedagògiques.

Per això és indispensable que tant els programes didàctics com els processos de selecció del professorat siguin elaborats coordinadament per representants científicament qualificats de totes les terres de parla catalana i tinguin titularitat única i vàlida acadèmica per a tot el territori, tal com succeeix en tota llengua de cultura.

e) Estem segurs que només així la llengua catalana es veurà lliure d'obstacles en la seva normalització i podrà donar els fruits

esplendorosos que la seva tradició secular i la seva abundant producció literària actual permeten d'esperar.

Andorra, 3 d'octubre de 1979.

Aquest document ha estat signat per la majoria d'assistents al Colloqui i aprovat per unanimitat a l'assemblea ordinària de l'Associació celebrada a Andorra.

DOCUMENT SOBRE L'OBRA DEL CANÇONER

Els participants al Ve Colloqui Internacional de Llengua i Literatura Catalanes, després d'escoltar la ponència de Josep Massot i Muntaner sobre *Marià Aguiló i la cançó popular*, no poden sinó lamentar que els materials aplegats per Marià Aguiló per al seu Cançoner hagin esdevingut inabastables pel fet d'haver estat cedits a l'Obra del Cançoner Popular de Catalunya.

Aquest important fons documental, com tots els materials recollits durant llargs anys de treball per l'Obra del Canoner, són actualment sostrets als investigadors pel refús inexplicable dels qui els posseeixen.

Els participants al Colloqui consideren que un recull tan valuós d'instruments de treball forma part del patrimoni cultural dels Països Catalans. I creuen que si l'eminent patrici que fou el senyor Rafael Patxot i Jubert va finançar-ne una bona part fou precisament per tal de salvaguardar per als Països Catalans aquesta part fonamental de llur tresor cultural.

Els participants s'adrecen, doncs, als hereus del qui fou un gran mecenes per recordar-los:

a) la necessitat que els materials de l'Obra del Cançoner no surtin mai de Catalunya i restin sempre a l'abast de tots els investigadors capacitats, i

b) que al fons subsidiat pel senyor Patxot s'afegiren d'altres aportacions d'origens diversos que ningú no té dret a tancar al tre-

ball dels interessats, puix que aquest conjunt documental forma un tot unitari que no es pot dividir per tal com els qui hi aportaren materials ho feren pensant en una obra unitària que havia d'ésser el *Cançoner popular català*.

Andorra la Vella, 5 d'octubre de 1979.

Aquest document fou aprovat per unanimitat a l'assemblea ordinària de l'Associació Internacional de Llengua i Literatura Catalanes celebrada a Andorra amb motiu del Ve Colloqui Internacional de Llengua i Literatura Catalanes.

